

1. Vaj nu, Dan-ne-brog, på vo-ven, rul nu, bøl-ge him-mel - blå! Spring nu ud, hver bøg i sko-ven, sjun-ger, al - le fug - le små!
 2. Han, der un-der vin-ters hjer - te fød-tes un-der hyt - te - tag, han, der vån-ded sig i smer-te un-der jævn-døgns-stor-mens brag,
 3. Fø - le skal det fol - ke - vrim-len: ja og a - men er Guds ord! Jor - den løf - tet er mod Him-len, Him-len sæn - ket er mod jord,
 4. Se, vort Ho-ved er der - op - pe, Je-sus Kris-tus, Gud og mand; ov - er al - le stjer-ne - top - pe tro-ner højt i væl - de han,

Lil-li - er i høj-tids - dragt, I, som fik, trods kon-ger, pragt, sam - ler e - der, som vi syn-ge, mens det ki - mer, tæt i klyn - ge!
 stø-vets søn medkød og blod, han af gra-vens skød op - stod, ja, op - stod, som blomst ud - springer, stak i sky på ør - ne - vin - ger.
 sti-gen rejst til eng - le - gang un-der stø-vets fry - de - sang, to - ne - sti-gen fra vor tun - ge did op, hvor se - ra - fer sjun - ge.
 kal-der os, som tror hans ord, le - gem sit og lys på jord; frit blandt eng - le det for - tæl - les: Støv med Gud har ånd til - fæl - les.

5. Derfor kommer han tilbage
 åbenlyst, som han opfør,
 kroner herlig sine dage,
 vækker døde med sit ord,
 vinker mildt med kalken ny
 legem sit til sig i sky,
 peger på sit æresæde,
 siger: Del din Herres glæde!